

Τ' ΑΛΟΓΟ

ΕΝΑ κάρρο ανέβαινε από τὰ Σφαγεῖα. Μέσα ἔφερνε ἕνα βῶδι σφαγμένο μὲ τὰ πόδια στὸν οὐρανό. Ἀπάνω στὸ σφαχτὸ ὁ καρροτσέρης, ἕνας ἄνθρωπος μελαχροινὸς μὲ φαρὰ γένεια, καὶ τὸ παιδί του. Τὸ κάρρο κυλιῶταν ἀργά, νωθὰ μέσα στὴ γαλήνη. Ἦταν Ἀπρίλης, εἶχε πέσει τὸ βράδυ, κι' ἀναβαν τὰ φῶτα. Ἀπὸ τὸ καμουτσίκι, ἕνα μαδημένο σκοινί, μπορούσε νὰ καταλάβῃ κανεὶς πῶς ὁ καρροτσέρης ἀγαποῦσε τ' ἄλογο. Τὸ καμουτσίκι ἔπεφτε στὰ καπούλια πολὺ ἐλαφρά, σὰν παιγνίδι. Καὶ σ' ὄλον τὸν ἀνήφορο, ἀπ' τὰ Σφαγεῖα ἴσα μὲ τὴν πόλι, αὐτὸ τ' ἄλογο δὲν ἄκουσε βροσιά, μήτε προσταγή, παρὰ τὴ φωνή :

— "Ἐλα Κύρκο. "Αἶντε Κύρκο.

"Ἐτσι μ' αὐτὸ τὸ χᾶιδι ἀνέβαινε, σέρνοντας τὸ κάρρο, ἕνα σφαχτὸ καὶ δυὸ ἀνθρώπους.

— Ποῦ λές - εἶπεν ὁ γέρος ὁ καρροτσέρης φτύνοντας καπνὸ - ποῦ λές βρέ, ὁ Κύρκος ἔχει φιλότιμο. Νὰ τ' ἀκοῦς ἐσύ, ποῦ κάποτε χτυπᾶς. Δὲν τὰ δέρνουν τὰ ζᾶ. Τὸ ζῶ εἶν' ἄνθρωπος. Καὶ τέτοιο ἄλογο βρέ, ποῦ τὸ βρίσκεις ; Σὰν τοῦτο ; Μᾶς τρέφει ὄλους, ποῦ λές. Δίνει ψωμί ἐμένα, ἐσένα, τῆς μάνας σου, τῶν ἀδερφῶν, τοῦ σπιτιοῦ. "Ἐνα ζῶ νὰ θρέψῃ ὀχτῶ ἀνθρώπους ! . . Θὰ πῆς ἐγὼ δουλεύω. "Ἀμ' αὐτὸ δουλεύει πρῶτα κι' ὕστερα γώ. Γιατὶ αὐτὸ εἶνε δουλευτής ποῦ δὲ βρίσκεται. Εἶν' ἀπ' τὴ Σερβία βρέ. Χρεωθήκαμε νὰ τὸ πάρουμε, δὲν τὰ ζερεὶς ἐσύ.

Πέρασε κάμποση ὥρα μὲ σιωπή.

Τὸ παιδί ἔπαιζε μὲ τὴν οὐρά τοῦ βωδιοῦ. Ὁ γέρος ἔφτυνε τὸν καπνὸ, λέγοντας πότε πότε : Τφοῦ, φαρμάκι ! "Ἐπειτα ζανάρησε :

— Ποῦ λές. Πόσες ἀραμπαδιές ἔφερνε ὁ Κύρκος ἀπ' τὰ νταμάρια. Κανένα ἄλογο δὲν κουβάλησε τόσο λιθάρι. Δώδεκα δραχμὲς τὴν ἡμέρα. Μᾶς ἔσωσε. Κι' ἀπ' τὴν Πεντέλη, πρὶν πάρωμε κάρρο δικό μας, εἶχε ζευτῆ καὶ τράβαγε μάρμαρο καὶ

κακό. Νά, μάρμαρο' θεώρατο, γιά τ' ἀγάλματα ποῦ λές. Καί νά πῆς πῶς δέν ἦταν ἄγριο; Ἦταν. "Ὅμως ἄκουγε κι' ὄλας. Ἐδῶ στό Λυκαθητό μποροῦσε, ἂν ἦταν ἄλλος καρροτσέρης, νά βρῆ τὸ διάλό του στὸν κατήφορο. "Ὅμως ἐγὼ τοῦ μιλῶ. «Κύρκο» νὰν τοῦ πῆς. ἀκούει αὐτός. Γιατί τὸ ζῶ καταλαβαίνει. Τὰ βάζανὰ μας, τὴ φτώχεια . . . ὄλα. Καί πῶς ἐγὼ εἶμ' ἄρρωστος τὸ ξέρει κι' αὐτό.

Τὸ κάρρο πήγαινε βαρειά. Ἡ ρόδες βροντοῦσαν μὲ τὸ ρυθμὸ τους, ἐκεῖνο τὸ ρυθμὸ ποῦ ξέρετε, ποῦ τὸν ἀκοῦτε κάποτε τὴ νύχτα, μόνον αὐτόν, μέσα στὴν πόλι. Ξανάρχισεν ὁ γέρος :

— "Ἀκου βρέ. Αὔριο τ' ἄλογο καί τὸ κάρρο καί τὴ δουλειὰ ἂν τὴν πάρης ἐσύ. Ἐγὼ δέν μπορῶ. Ξέρεις ποῦ ἡ μέση μου πονεῖ. Νά, θὰ πέσω. Μοῦπε ὁ γιατρός νά μὴ δουλεύω. Καί τί νά κάμης, ἔλα ντέ. Ζῆσε χωρὶς δουλειὰ μιὰ φαμίλια, ὀχτῶ στόματα. Ἐ, ποῦ καταντήσαμε. Νά κουβαλᾶμε ἀπ' τὰ Σφαγεῖα. Δυόμισυ δραχμὲς τὴν ἡμέρα. Τί νά κάμης, πῶς ν' ἀναιβῆς σὲ νταμάρι, ἄρρωστο κορμί; Κι' ἡ ἀδερφή σου κίτρινη, σὲ κακὸ χάλι. . . . Ναί βρέ, ἡ Βγενιώ, τὴν εἶδες πῶς εἶνε; Αὐτὰ θέλουνε γιατρούς, παράδες. . . . Εἶμαστε δυστυχισμένοι, ἄκου βρέ παιδί. Κῦττα νά δουλέψης. Μὴν τὸ κάνης σὰν τὸν ἄτιμο τὸ μεγαλείτερο ποῦ πῆγε κι' ἔγεινε θεατρίνος ὁ ἄτιμος κι' ἔκκμε Φασουλῆ στό Βίντσι. Ὁ Θεὸς θὰ τὸν παιδέψῃ αὐτόν. Κῦτταγε σὺ νά πάρης τὴ δουλειὰ. Νά πάρης τὸν Κύρκο νά τότε ξαναπᾶς στὰ νταμάρια, νά βγάλουμε ψωμί. Νά γιατρευτῶ κι' ἐγὼ. Κι' ἡ μάννα σου νά μὴ ξενοπλένῃ, κ' ἡ Βγενιώ νά κάμῃ χρῶμα ποῦ βῆχει τὸ κορίτσι. . . . Βῆχει, μωρέ. Νά, τὸ λοιπὸν πιάσε τὰ λουριά. Κατέβα κάτω καί πιάσε τὸν Κύρκο. Νά τὸν βγάλῃς ἐδῶ τὸν ἀνήφορο! Ἐλα, σιγά! Χάϊδευέ τον στό λαιμό. Αἶντε, Κύρκο. . . .

Τὸ παιδί πήδησε κάτω, ἔπιασε τ' ἄλογο καί τραβοῦσε. Ὁ γέρος ἔβλεπε μὲ ἀνάπαυσι τὴ λιγερὴ σκιά τοῦ παιδιοῦ, τὸ τολμηρό του χέρι ποῦ κρατοῦσε τὰ λουριά. Ἐβλεπε τὴ συνέχειά του. Αὐτὸ τὸ παιδί θὰ γένη καλὸς καρροτσέρης. Ναί, εἶνε τόσο δύσκολο νά ἰδῆ κανεὶς τὸ παιδί του νά μπαίνει στὸν ἴσιο δρόμο, νά πέρνῃ τὴν πατρικὴ δουλειὰ καί νά τὴ σέρνῃ στό μέλλον, νά τὴν κάνῃ κάτ' αἰώνιο, σὰ νᾶνε ὁ ἴδιος ὁ γέρος ξαναγεννημένος! Πέρασαν ἐμπρὸς ἀπὸ κάποιον εἰκόνισμα τοῦ δρόμου. Ὁ γέρος ἔβγαλε τὴν ψάθα του καί σταυροκοπήθηκε μέσα στό σκοτάδι. Ἦταν ἄρρωστος, σακατεμένος, ὅμως δέν σταυροκοπήθηκε γιὰ τὸν ἑαυτό του. Εἶπε: — «Θέ μου, κάμε νά μὴ βῆχῃ τὸ κορίτσι, ἡ Βγενιώ. Κάμε τοῦτο τὸ παιδί νά πάρῃ στὰ χέ-

ρια του τὸ κάρρο μὲ τὸν Κύρκο. Καὶ γιὰ μένα—ὄ, τι πῆς». Ἐπειτα συλλογίστηκε τὸ σπίτι του· ἓνα ἄθλιο χάλασμα στοὺς Ἀέρηδες, καὶ μέσα τὰ παιδιὰ του ποῦ φώναζαν, ἡ γυναῖκα του ἀπάνω σὲ μιὰ σκάφη, τὸ κορίτσι του σ' ἓνα κρεβάτι, μ' ἐκεῖνον τὸ βῆγα, ποῦ δὲ μπορεῖς νὰ τὸν ἀκοῦς, κι' ὁ γιατρός νᾶρχεται νὰ λῆ «φάρμακα, ἀέρας, λουτρά», ὅλα τὰ πράματα ποῦ δὲ γίνονται. Τὰ συλλογίστηκε ὅλα. Συλλογίστηκε τὸ λάθος ποῦ ἔκαμε νὰ παντρευτῆ μεγάλης. Καὶ τὸ δεύτερο λάθος νὰ κάμῃ ἕξῃ παιδιὰ. "Ὅμως καὶ τὰ δύο, γιὰ νὰ τὰ ξεφορτωθῆ, τᾶρριξε στὸ Θεό. Εἶπεν : «Ὁ Θεὸς τῶθελε. Ὑπομονή». Κι' ἔπιασε μὲ τὰ δύο χέρια τῆ μέση του, ποῦ τὸν πονοῦσε δυνατά.

Τὸ κάρρο εἶχε πρόχωρήσει πολὺ μέσα στὴν πόλι, ὅταν ἄκουσε μιὰ φωνή :

— "Ἄλτ !

Ἡ φωνὴ ἐρχόταν ἀπὸ μακρὰ καὶ δὲν κατάλαβε πῶς ἦταν γι' αὐτόν. "Ὅμως τὸ «ἄλτ» ξανακούστηκε. Τὸ κάρρο σταμάτησε. Τρεῖς στρατιῶται τοῦ πυροβολικοῦ κι' ἓνας δεκανέας, μὲ τὰ ὅπλα στὸν ὦμο, πλησίασαν.

— "Ἐλα, κατέβα κάτω. Εἶπεν ὁ δεκανέας.

— Σ' ἐμένα τὸ λές ;

— "Αἴντε γειά σου, κατέβα νὰ μὴ χάνωμε καιρό.

— Καὶ γιατί ;

— Κουβέντα θέλεις, πατριώτη ; Τὸ κάρρο θὰν τὸ πᾶμε στὸ στρατῶνα. Ἐπιστρατεία ἔχομε. Τώρα τὸ μαθαίνεις ;

— Ἐπιστρατεία . . .

— Ναὶ γειά σου. Ἀναγκαστικὴ εἰσφορά. Πιάσε ἀπὸ κεῖ νὰ ξεφορτώσουμε . . . Ἀἴντε γειά σου. Τί ἔχεις μέσα ;

— Κοτζάμ βῶιδι.

— Νὰ τὸ ρίξεις κάτω.

— Ἔτσι, μέσ' τὸ δρόμο ; Γιὰ στάσου βρὲ παιδί, τ' εἶνε τοῦτα ; Θὰν τὸ πάω στὴν ἀγορά. Ἐχω δουλειά, ἔχω μεροκάματο.

— Τὸ μεροκάματο κυττᾶς, καυμένε, ἢ ποῦ φεύγει ἀπόψε τὸ Σύνταγμα ; Χωρατεύεις ;

— Γιὰ ἐξήγα μου, χριστιανέ. Γιὰ πές μου . . . πῶς πέρνεις ἔτσι τ' ἄλογο τ' ἄλλουνοῦ, ἀπ' τὸ δρόμο . . . Ἔτσι τὸ λείει ὁ νόμος ;

— Τώρα θὰ σοῦ ἐξηγήσω καὶ τὸ νόμο ! Ἐμπρός. Βοηθᾶτε ἀπὸ δῶ. Σύντομα.

Εἶπεν ὁ δεκανέας, κι' οἱ στρατιῶτες ἀνέβηκαν ἔς τῆς ρόδες. Πιάνοντας καὶ οἱ τρεῖς, ἔσυραν τὸ βῶδι πρὸς τὰ ὄξω. Τὸ μαῦρο

σφυχτὸ ἔπεσε μὲ βρόντο βρυὸ κάτω στὸ πεζοδρόμιο. «Ἐλα μάρς». Εἶπεν ὁ δεκανέας. «Κόπιασε κοντά, πατριώτη».

— Ποῦ κοντά ;

— Στὸ στρατῶνα, νὰ πάρῃς τὸν ἀριθμὸ σου. Κι' ὕστερ' ἀπ' τὸν πόλεμο, ἀν γίνῃ πόλεμος, ὕστερ' ἀπ' τὴν ἐπιστρατεία τέλος πάντων, νάρθῃς νὰ πάρῃς τ' ἄλογό σου καὶ τὸ κάρρο, ἢ νὰ πληρωθῇς ἀπὸ τὸ Δημόσιο, ἀν σκοτωθῇ τὸ ζῶ.

Ὁ γέρος γύρισε καὶ κύτταξε τὸ βῶδι ποῦ ἦταν πεσμένο στὸ δρόμο. Εἶπε στὸ παιδί του : «Κάτσε αὐτοῦ, ὡς ποῦ ναρθῶ». Τὸ παιδί ἔπεσε ἀπάνου στὸ βῶδι καὶ ξεκουράζονταν. Ὁ γέρος ἀκολουθοῦσε τὸ κάρρο. Δὲν ἔλεγε τίποτα. Ἐνας στρατιώτης, ἐκεῖ ποῦ πήγγιναν χωρὶς καμμιά κουβέντα, γύρισε καὶ τοῦ εἶπε :

— "Ἄμ' ὅ,τι ἔχομε καὶ δὲν ἔχομε, πατριώτη, θὰ τὸ δώσουμε γιὰ τὴν πατρίδα.

Ὁ γέρος μετὰ κάμποση ὥρα τοῦ ἀπήντησε :

— Ποιὸς λέει ὄχι. Γιὰ τὴν πατρίδα εἶν' ὅλα. Μὰ ὁ Θεὸς δίνει σὲ κάποιους, βλέπεις, ἔξη παιδιὰ. Κι' ἐτοῦτ' ἡ δόλια καρδιὰ ποῦ ἔχομε, σάμπως μπορεῖς νὰ τὴν κάνῃς ὅποτε θέλεις πέτρα στὸ νταμάρι ; Γιὰ νὰ μὴν ἀκούῃ ; Πάντα καρδιὰ εἶνε.

— Καραβάσης ! Ἐφώναξεν ὁ δεκανέας στὸ στρατιώτη ποῦ σερνε τ' ἄλογο. Τράβα γρήγορα.

Φτάσανε στὸ στρατῶνα κι' ἔμπασαν τὸ κάρρο στὴν αὐλὴ φωνάζοντας «ἔ ! ὦ ! ἴπ !» Τὸ Σύνταγμα ἐτοιμαζόταν. Θᾶφευγε τὰ μετάνυχτα. Ὁ γέρος στάθηκε κι' ἀκούγε τὸ θόρυβο τῆς αὐλῆς. Οἱ ἔφεδροι χόρευαν, πηδοῦσαν, τάραζαν τὸν κόσμον μὲ τῆς φωνές. Τὰ τραγοῦδια, τὰ λιανοτραγοῦδα, τὰ λησιμονημένα, τὰ πκλιά, ἤχουσαν τόσο χαρωπά, σὲ τόνο ποῦ ποτὲ δὲν τοὺς ἔδωκε τὸ κρασί, ποτὲ ὁ ἔρωτας. Τοῦτο τὸ μεθύσι, κι' ὁ χάρος κεραστής, πρώτη φορὰ τῷβλεπεν ὁ γέρος. Ἐβλεπε τοὺς χορούς, τοὺς τρελλοὺς γύρους, τὸ χορευτὴ ποῦτρεμε τὸ κορμί του στὸν ἀέρα, τὸ πηλίχιο ποῦ σφενδονίζότανε ψηλά. Ἀνάμεσα στὸ τραγοῦδι, χίλιοι θόρυβοι, τῆς καινούργιας ἀρβύλας τὸ βικστικὸ πάτημα, ἡ προσταγή, τὸ κάρφωμα κασσιονίων, τὸ φόρτωμα, πετάλων χτυπήματα στὴ γῆ, προσταγές ὠργισμένες, ἄφιναν τὰ τρεξίματα, μεγάλο λαχάνιασμα τῆς ἐπιστρατείας. Πολῖτες ἔμπαιναν μέσα, φάχνοντες γιὰ δικούς των, φωνάζοντες ὀνόματα στὸ σωρό. Καὶ διαβάτες καὶ χαμίνια. Καὶ φοῦστες μεταξένιες ἔκαναν θόρυβο, ἀκολουθοῦντες κάποιον παιδί, ἔφεδρο, ποῦ πήγγαινε νὰ φορέσῃ τὸ σάκκο, πλέοντας μέσα στὴν πλατεία στολή. Κάποιοι κρατοῦσαν ἐκεῖ στὴν ἄκρη μιὰ σημαία. Ἐνας παπᾶς ἀποκάτω, φορῶντας φυτεκλίχιζ σταυρωτὰ

στό στῆθος, μιλοῦσε στοὺς ἄλλους γιὰ τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὸ Χριστό. Ἐνας ἐφεδρὸς στό φανάρι διάβαζεν ἐφημερίδα. Κι' ἄλλος ἔγραφε στό γόνα μὲ τὸ μολύβι. Τὸ τραγοῦδι χυνόταν δυνατὸ, ἀπὸ στόματα ποῦ γελοῦσαν :

*Καὶ πέρουν τοὺς ἐπίστρατους
τοὺς πέρουν ὅπ' τὰ σπήτια τους
νὰ πᾶνε στὴν ἀγία Σοφία
— κλαῖν ἢ μαννοῦλες τὰ παιδιὰ —
μὲ τὸ μέγα μοναστήρι
κι' ὁ Σουλιάνος δὲν τὸ δίνει.*

Μέσα στό σάλαγο, σκιές, δυὸ—δυὸ, γλυστροῦσαν κοντὰ στόν τοῖχο, στό σκοτάδι, χέρια ἔπεφταν ἀπάνω σὲ ὤμους, ἀπελπισμένα, πολὺ ἀπελπισμένα. Τὰ λόγια γίνονταν συντρίμματα μέσα στά δάκρυα, κι' ἐννοιωθες τοὺς μεγάλους χωρισμούς, ποῦ ἔχουν τὴ σιωπὴ καὶ τὴν ἐπιστημότητα τοῦ τέλους, τοῦ θανάτου. Χέρια ζωρωμένα ἔσφιγγαν τὰ ζωντανὰ κορμιά τῶν ἐφεδρῶν μ' ὅση δύναμι ἀγκαλιάζει κανεὶς μιὰ ἐνθύμησι, ἓνα σημάδι, μιὰ σκιά, κάτι ποῦ ἔπαυσε πιά νὰ ὑπάρχη. Τὰ δάκρυα ἔτρεχαν, καὶ τὰ μαντήλια ἔπιναν. Ἀκουγες ἓνα φιλί, μιὰ καρδιά ποῦ χτυποῦσε στό σκοτάδι . . .

Ὁ γέρος ἦταν μόνος, σ' αὐτὸ τὸ πανηγῦρι. Κανένα δὲν ἤξευρε, καὶ δὲν τὸν ἤξευρε κανένας. Ὅμως προχώρητε στό βῆθος ἐκεῖ ποῦ ἦσαν ἀραδιασμένα κάμποσα κάρρα, καὶ τὸ δικό του μαζί. Ὁ Κύρκος σήκωσε τὸ κεφάλι πρὸς αὐτὸν καὶ φύσηξε μὲ τὰ πλατεῖα ρουθούνια. Ὁ γέρος ἀπλωσε τὰ χέρια καὶ τὸν ἔπιασεν ἀπ' τὸ λαιμό.

Κι' ἐκεῖ στὴ γωνιά παράμερα, ἓνας ἄνθρωπος μιλοῦσε μ' ἓνα ἄλογο.

— Δὲ θὰ σὲ ξαναἰδῶ . . . "Ε, δουλευτή . . . "Ε, παλληκάρι . . . Καὶ στό σπίτι δὲν ξέρουν τίποτα . . . Μῆτε ἢ κυρά σου. Μῆτε ἢ Βγενιώ, κατάλαβες . . . Μιὰ φανίλια σὲ χάνει . . . "Ἡμου ἀρρωστος, βρέ Κύρκο, μὰ τώρα εἶμαι πεθαμμένος. Πᾶς στό καλό. Κι' ὅτι θὰ σ' ἔδινά στό γιοῦ μου, κατάλαβες . . . Στὰ νταμάρια ν' ἀναιβῆς. Νὰ καταιβάσης ἀραμπαδιές. Δουλευτή, ἔ δουλευτή . . . Θὰ σὲ πάρουνε . . . Καὶ ποῖός ξέρει ποῦ θὰ πεθάνης . . . καὶ πῶς . . . Στρατιώτης . . . Κύρκο, βρέ . . . "Ε, Κύρκο . . . Ποῦ μᾶς ἀφίνεις . . .

"Ἐνας στρατιώτης πλησιάζει ψάχνοντας στό σκοτάδι.

— "Αἴντε, καυμένε γέρο ! Τὴ δουλειά σου θά'χωμε ; "Αἴντε νὰ πάρης τὸν ἀριθμό.

Ὁ γέρος μπῆκε σ' ἓνα γραφεῖο, πῆρε κάποιο χαρτί, τῶβαλε
στὸν κόρφο. Ἐπειτα βρέθηκε στὸ δρόμο. Πήγαινε ἀργά, μὲ τὸ
κεφάλι κάτω, πρὸς τὸ μέρος ποῦ ἄφητε τὸ σφαχτὸ μὲ τὸ
παιδί. Πολλοὶ γυρίζαν ἀπ' τὸ στρατῶνα, μοναχοί, καὶ μετὰ σ'
αὐτοὺς ὁ καρροτσέρης ὁ πεζός, ὁ γέρος, ὁ πιὸ μονάχος!

Ζ. Α. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ο ΣΟΦΟΣ

ἘΝΑΣ σοφὸς ἐδιάβασε τοῦ κόσμου τὰ βιβλία,
τ' ἀστέρια καταμέτρησε ποῦ λάμπουνε ψηλά,
μελέτησε τὸν ἄνθρωπον, τὰ δένδρα, τὰ θηρία,
κι' ἀγάπη δὲν ἐγνώρισε ἡ δόλια του καρδιά.

Ἐγέρασε καὶ ἤξερε τὰ πάντα σὰν Πυθία,
τὸ παρελθόν, τὰ μέλλοντα κι' ὅλα τὰ τωρινά.
Ἀπέθανε. Τὸν θάψανε σὲ μιὰ μικρὴ γωνία
καὶ φύτρωσε στὸ μνήμα του . . . παχειὰ κολοκυθιά!

Ο ΜΥΘΟΣ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ κι' ἀνοιξε
ὄσω ηταν τὰ λουλούδια
κρυμμένους μέσ' τὰ φύλλα ἀξέγνοιαστος
ὁ τρελὸς ὁ τζιτζικας
τὴν περνοῦσε μὲ τραγοῦδια.

Κι' ὁ σοφὸς ὁ Μύρμηγκας
τὸ προβλεπτικὸ μυρμήκι
στὴ ζέστη καὶ στὸν ἥλιο ἀκούραστος
κουβάλαγε 'ς τὴ τρύπα του
ξύλα, ψωμί, σκουλήκι.

Τὸ καλοκαῖρι πέρασε·
ἦρθε χειμῶνας, κρύο,
τὸ χιόνι τοὺς ἐσκέπασε,
ψοφῆσανε κ' οἱ δύο!

ΓΕΩΡΓ. Σ. ΖΟΥΦΡΕΣ